Tämä asiakirja on ainoastaan dokumentointitarkoituksiin.Toimielimet eivät vastaa sen sisällöstä.

►**B** **EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2001/81/EY,**

annettu 23 päivänä lokakuuta 2001,

tiettyjen ilman epäpuhtauksien kansallisista päästörajoista

(EYVL L 309, 27.11.2001, s. 22)

Muutettu:

		virallinen lehti		
		N:o	sivu	päivämäärä
►**M1**	Neuvoston direktiivi 2006/105/EY, annettu 20 päivänä marraskuuta 2006	L 363	368	20.12.2006

Muutettu:

►**A1**	Asiakirja Tšekin tasavallan, Viron tasavallan, Kyproksen tasavallan, Latvian tasavallan, Liettuan tasavallan, Unkarin tasavallan, Maltan tasavallan, Puolan tasavallan, Slovenian tasavallan ja Slovakian tasavallan liittymisehdoista ja niiden sopimusten mukautuksista, joihin Euroopan unioni perustuu	L 236	33	23.9.2003

▼B

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2001/81/EY,

annettu 23 päivänä lokakuuta 2001,

tiettyjen ilman epäpuhtauksien kansallisista päästörajoista

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 175 artiklan 1 kohdan,

ottavat huomioon komission esityksen ([1]),

ottavat huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ([2]),

ottavat huomioon alueiden komitean lausunnon ([3]),

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa tarkoitettua menettelyä ([4]) ja ottavat huomioon sovittelukomitean 2 päivänä elokuuta 2001 hyväksymän yhteisen tekstin,

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Neuvosto ja neuvostossa kokoontuneet jäsenvaltioiden hallitusten edustajat hyväksyivät Euroopan yhteisön ympäristöä ja kestävää kehitystä koskevasta poliittisesta toimintaohjelmasta 1 päivänä helmikuuta 1993 antamassaan päätöslauselmassa ([5]) viidennen ympäristöalan toimintaohjelman, jonka yleisessä lähestymistavassa ja strategiassa asetetaan tavoitteeksi, ettei happamoitumisen kriittisiä kuormituksia ja tasoja ylitetä yhteisössä. Ohjelmassa edellytetään, että ihmisiä olisi suojeltava tehokkaasti ilman pilaantumisen aiheuttamilta terveyteen kohdistuvilta riskeiltä ja että pilaantumisen sallittuja tasoja määritettäessä olisi otettava huomioon ympäristönsuojelu. Ohjelmassa edellytetään myös, että Maailman terveysjärjestön (WHO) ohjearvoista olisi tehtävä yhteisön tasolla velvoittavia.

(2) Kaikki jäsenvaltiot ovat allekirjoittaneet valtiosta toiseen tapahtuvasta ilman epäpuhtauksien kaukokulkeutumisesta tehtyyn Yhdistyneiden Kansakuntien Euroopan talouskomission (UNECE) yleissopimukseen liittyvän happamoitumisen, rehevöitymisen ja alailmakehän otsonin torjumista koskevan Göteborgin pöytäkirjan, joka hyväksyttiin 1 päivänä joulukuuta 1999.

(3) Euroopan yhteisön ympäristöä ja kestävää kehitystä koskevan poliittisen toimintaohjelman ”Kohti kestävää kehitystä” tarkistamisesta 24 päivänä syyskuuta 1998 tehdyssä Euroopan parlamentin ja neuvoston päätöksessä N:o 2179/98/EY ([6]) kehotetaan kiinnittämään erityistä huomiota sellaisen strategian luomiseen ja täytäntöönpanoon, jonka tavoitteena on varmistaa, ettei happamoittaville tai rehevöittäville tai valokemiallisille ilman epäpuhtauksille altistumiseen liittyviä kriittisiä kuormituksia ylitetä.

([1]) EYVL C 56 E, 29.2.2000, s. 34.
([2]) EYVL C 51, 23.2.2000, s. 11.
([3]) EYVL C 317, 6.11.2000, s. 35.
([4]) Euroopan parlamentin lausunto, annettu 15. maaliskuuta 2000 (EYVL C 377, 29.12.2000, s. 159), neuvoston yhteinen kanta, vahvistettu 7. marraskuuta 2000 (EYVL C 375, 28.12.2000, s. 1) ja Euroopan parlamentin päätös, tehty 14. maaliskuuta 2001 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä). Euroopan parlamentin päätös, tehty 20. syyskuuta 2001, ja neuvoston päätös, tehty 27. syyskuuta 2001.
([5]) EYVL C 138, 17.5.1993, s. 1.
([6]) EYVL L 267, 10.10.1998, s. 1.

▼B

(4) Otsonin aiheuttamasta ilman pilaantumisesta 21 päivänä syyskuuta 1992 annetussa neuvoston direktiivissä 92/72/ETY ([1]) säädetään, että komissio antaa neuvostolle kertomuksen valokemiallisen pilaantumisen arvioinnista yhteisössä sekä komission tarpeellisina pitämät ehdotukset alailmakehän otsonin aiheuttaman ilman pilaantumisen valvonnasta ja tarvittaessa otsonin esiasteiden päästöjen vähentämisestä.

(5) Merkittävään osaan yhteisön alueesta laskeutuu happamoittavia ja rehevöittäviä aineita siinä määrin, että sillä on haitallisia ympäristövaikutuksia. WHO:n ohjearvot ihmisten terveyden ja kasvillisuuden suojelemiseksi valokemialliselta pilaantumiselta ylittyvät merkittävässä määrin kaikissa jäsenvaltioissa.

(6) Näistä kriittisten kuormitusten ylittymisistä olisikin asteittain päästävä eroon ja ohjeellisia tasoja olisi noudatettava.

(7) Tällä hetkellä ei ole teknisesti mahdollista päästä pitkän aikavälin tavoitteisiin, jotka koskevat happamoitumisen haittavaikutusten poistamista sekä ihmisten ja ympäristön alailmakehän otsonille altistumisen vähentämistä niin, että WHO:n ohjearvot toteutuisivat. Tästä syystä on tarpeen säätää sellaisista ympäristöalan välitavoitteista happamoitumisen ja alailmakehän otsonin aiheuttaman pilaantumisen osalta, joille tällaisen pilaantumisen vähentämiseksi tarpeelliset toimenpiteet perustetaan.

(8) Ympäristöalan välitavoitteissa ja niiden saavuttamiseksi tarvittavissa toimenpiteissä olisi otettava huomioon tekninen toteutettavuus ja niihin liittyvät kustannukset ja hyödyt. Toimenpiteillä olisi varmistettava, että toteutettavat toimet ovat koko yhteisön kannalta kustannustehokkaita ja niissä olisi otettava huomioon, että on tarpeen välttää aiheuttamasta liiallisia kustannuksia yksittäiselle jäsenvaltiolle.

(9) Valtioiden rajat ylittävä pilaantuminen lisää osaltaan happamoitumista, maaperän rehevöitymistä ja alailmakehän otsonin muodostumista, joiden torjuminen edellyttää yhteensovitettua yhteisön toimintaa.

(10) Happamoittavia ja alailmakehän otsonille altistavia epäpuhtauksia sisältävien päästöjen vähentäminen vähentää myös maaperän rehevöitymistä.

(11) Jäsenvaltiokohtaisten rajojen asettaminen rikkidioksidin (SO_2), typen oksidien (NO_x), haihtuvien orgaanisten yhdisteiden (VOC) ja ammoniakin (NH_3) päästöille on kustannustehokas keino saavuttaa ympäristöalan välitavoitteet. Päästörajat suovat yhteisölle ja jäsenvaltioille liikkumavaraa määriteltäessä, miten näihin tavoitteisiin päästään.

(12) Jäsenvaltioiden olisi vastattava kansallisten päästörajojen noudattamisen edellyttämien toimenpiteiden toteutuksesta. Päästörajojen noudattamisessa tapahtuvaa edistystä on tarpeen arvioida. Sen vuoksi olisi laadittava päästöjen vähentämistä koskevat kansalliset ohjelmat ja toimitettava ne komissiolle. Ohjelmissa olisi oltava tiedot päästörajojen noudattamiseksi hyväksytyistä tai suunnitelluista toimenpiteistä.

(13) Tämän direktiivin tavoitetta, joka on happamoittavien ja rehevöittävien epäpuhtauksien ja otsonin esiasteiden päästöjen rajoittaminen, ei voida riittävällä tavalla saavuttaa jäsenvaltioiden toimin, vaan ne voidaan pilaantumisen rajat ylittävän luonteen vuoksi saavuttaa paremmin yhteisön tasolla perustamissopimuksen 5 artiklassa vahvistettujen toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteen mukaisesti ja ottaen erityisesti huomioon ennalta varautumisen periaate. Tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tämän tavoitteen saavuttamiseksi tarpeen.

([1]) EYVL L 297, 13.10.1992, s. 1.

▼B

(14) Jäsenvaltioiden edistymistä päästörajojen saavuttamisessa olisi tarkasteltava hyvissä ajoin, samoin kuin sitä, missä määrin päästörajojen soveltamisella voidaan päästä ympäristöalan välitavoitteisiin koko yhteisön osalta. Tässä tarkastelussa olisi pohdittava myös tieteen ja tekniikan kehitystä, yhteisön lainsäädännön kehittymistä ja päästöjen vähenemistä yhteisön ulkopuolella, jolloin erityistä huomiota kiinnitetään muun muassa ehdokasvaltioiden edistymiseen. Komission olisi tässä tarkastelussa selvitettävä tarkemmin päästörajoihin liittyvät kustannukset ja hyödyt, samoin kuin niiden kustannustehokkuus, rajakustannukset ja -hyödyt sekä sosioekonomiset vaikutukset ja vaikutukset kilpailukykyyn. Tarkastelussa olisi otettava huomioon myös tämän direktiivin soveltamisalaa koskevat rajoitukset.

(15) Komission olisi tätä varten laadittava Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomus ja ehdotettava, jos se pitää tätä tarpeellisena, asianmukaisia muutoksia tähän direktiiviin, ottaen huomioon sellaisen asian kannalta merkityksellisen yhteisön lainsäädännön vaikutukset, jolla muun ohella asetetaan merkityksellisiä päästölähteitä koskevia päästörajoja ja tuotestandardeja, sekä meriliikenteen ja ilma-alusten päästöjä koskevat kansainväliset määräykset.

(16) Meriliikenteen osuus rikkidioksidi- ja typpioksidipäästöistä sekä ilman epäpuhtauspitoisuuksista ja -laskeumista yhteisössä on merkittävä. Tämän vuoksi näitä päästöjä olisi vähennettävä. Tiettyjen nestemäisten polttoaineiden rikkipitoisuuden vähentämisestä ja direktiivin 93/12/ETY muuttamisesta 26 päivänä huhtikuuta 1999 annetun neuvoston direktiivin 1999/32/EY ([1]) 7 artiklan 3 kohdassa edellytetään, että komissio tutkii, mihin toimiin voitaisiin ryhtyä muiden kuin kyseisen direktiivin 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen meriliikenteessä käytettävien polttoaineiden palamisesta aiheutuvan happamoitumisen vähentämiseksi.

(17) Jäsenvaltioiden olisi pyrittävä ratifioimaan alusten aiheuttaman meren pilaantumisen ehkäisemisestä tehdyn (Marpol) yleissopimuksen liite VI mahdollisimman pian.

(18) Happamoitumisen ja otsonin aiheuttaman pilaantumisen rajat ylittävän luonteen vuoksi komission olisi jatkettava sen tarkastelua, onko tarpeen kehittää yhdenmukaisia yhteisön toimenpiteitä kilpailun vääristymisen välttämiseksi, sekä ottaen huomioon toimenpiteistä saatavan hyödyn ja niiden aiheuttamien kustannusten välisen tasapainon, tämän kuitenkaan rajoittamatta ympäristön pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhtenäistämiseksi 24 päivänä syyskuuta annetun neuvoston direktiivin 96/61/EY ([2]) 18 artiklan soveltamista.

(19) Tämän direktiivin säännöksiä olisi sovellettava rajoittamatta määrätyistä lähteistä peräisin olevia epäpuhtauspäästöjä sääntelevän yhteisön lainsäädännön ja direktiivin 96/61/EY säännösten soveltamista päästöjen raja-arvojen ja parhaan käytettävissä olevan tekniikan käytön osalta.

(20) Päästökartoitukset ovat välttämättömiä päästörajojen noudattamisessa tapahtuvan edistymisen seuraamiseksi, ja päästöt on laskettava kansainvälisesti hyväksyttyjä menetelmiä käyttäen ja tiedot niistä on toimitettava säännöllisesti komissiolle ja Euroopan ympäristökeskukselle (EEA).

(21) Jäsenvaltioiden olisi säädettävä tämän direktiivin rikkomiseen sovellettavista seuraamuksista ja varmistettava niiden täytäntöönpano. Seuraamusten olisi oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

([1]) EYVL L 121, 11.5.1999, s. 13.
([2]) EYVL L 257, 10.10.1996, s. 26.

▼B

(22) Tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi tarvittavista toimenpiteistä olisi päätettävä menettelystä komissiolle siirrettyä täytäntöönpanovaltaa käytettäessä 28 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyn neuvoston päätöksen 1999/468/EY ([1]) mukaisesti.

(23) Komission ja jäsenvaltioiden olisi tehtävä kansainvälistä yhteistyötä tämän direktiivin tavoitteiden saavuttamiseksi,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Tavoite

Tämän direktiivin tavoitteena on rajoittaa happamoittavien ja rehevöittävien epäpuhtauksien ja otsonin esiasteiden päästöjä, jotta parannettaisiin ympäristön ja ihmisten terveyden suojelua yhteisössä happamoitumisen, maaperän rehevöitymisen ja alailmakehän otsonin aiheuttamilta haittavaikutuksilta, sekä pyrkiä pitkällä aikavälillä siihen, että kriittiset tasot ja kuormitukset eivät ylity ja että ihmisiä suojellaan tehokkaasti kaikilta tunnetuilta ilman pilaantumisen aiheuttamilta terveyteen kohdistuvilta riskeiltä ottamalla käyttöön kansalliset päästörajat käyttäen arviointiviitteinä vuosia 2010 ja 2020 sekä laatimalla 4 ja 10 artiklassa tarkoitettuja toistuvia uudelleenarviointeja.

2 artikla

Soveltamisala

Tätä direktiiviä sovelletaan 4 artiklassa tarkoitettujen epäpuhtauksien kaikista ihmisen toiminnan aiheuttamista lähteistä peräisin oleviin päästöihin, joita syntyy jäsenvaltioiden ja niiden talousvyöhykkeiden alueella.

Tätä direktiiviä ei sovelleta:

a) kansainvälisen meriliikenteen päästöihin,

b) ilma-alusten muihin kuin laskeutumis- ja lentoonlähtöjakson aikana syntyviin päästöihin,

c) Espanjan osalta päästöihin Kanariansaarilla,

d) Ranskan osalta päästöihin merentakaisissa departementeissa, ja

e) Portugalin osalta päästöihin Madeiralla ja Azoreilla.

3 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan

a) *”AOT 40:llä”* alailmakehän otsonin 80 µg/m^3 (= 40 ppb) ylittävän tuntipitoisuuden ja sen 80 µg/m^3 tuntipitoisuuden valoisina tunteina todettavan erotuksen kertymää kunkin vuoden toukokuun ja heinäkuun väliseltä ajalta;

b) *”AOT 60:llä”* alailmakehän otsonin 120 µg/m^3 (= 60 ppb) ylittävän tuntipitoisuuden ja sen 120 µg/m^3 tuntipitoisuuden erotuksen kertymää koko vuoden ajalta;

c) *”kriittisellä kuormituksella”* sellaista määrällistä arviota yhdelle tai useammalle epäpuhtaudelle altistumisesta, jonka alittavalla määrällä

([1]) EYVL L 184, 17.7.1999, s. 23.

▼B

ei nykytiedon mukaan ole merkittäviä haittavaikutuksia tietyille ympäristön herkille tekijöille;

d) *"kriittisellä tasolla"* epäpuhtauksien pitoisuutta ilmakehässä, jonka ylittävällä määrällä voi nykytiedon mukaan olla välittömiä haittavaikutuksia kohteeseen, kuten ihmisiin, kasveihin, ekosysteemeihin tai materiaaleihin;

e) *"päästöllä"* aineen vapautumista ilmaan piste- tai hajakuormituslähteistä;

f) *"ruudukon yksiköllä"* ruutua, jonka mitat ovat 150 km x 150 km. Tätä tarkkuutta käytetään kartoitettaessa kriittisiä kuormituksia Euroopan laajuisesti, samoin tarkkailtaessa ilman epäpuhtauspäästöjä ja -laskeumia epäpuhtauksien kaukokulkeutumisen tarkkailun ja arvioinnin Euroopan yhteistyöohjelman (EMEP) mukaisesti;

g) *"laskeutumis- ja lentoonlähtöjaksolla"* jaksoa, joka käsittää seuraavat lennon eri vaiheisiin käytetyt ajat: lähestyminen 4,0 minuuttia, rullaus / tyhjäkäynti maassa 26,0 minuuttia, lentoonlähtö 0,7 minuuttia ja nousu 2,2 minuuttia;

h) *"kansallisella päästörajalla"* aineen kilotonneissa ilmaistua enimmäismäärää, joka jäsenvaltiosta voidaan päästää kalenterivuoden aikana;

i) *"typen oksideilla"* (NO_x) typpioksidia ja typpidioksidia typpidioksidina ilmaistuina;

j) *"alailmakehän otsonilla"* ilmakehän alimmassa osassa olevaa otsonia;

k) *"haihtuvilla orgaanisilla yhdisteillä"* (VOC) metaania lukuun ottamatta kaikkia ihmisen toiminnan aiheuttamia orgaanisia yhdisteitä, jotka voivat tuottaa valokemiallisia oksidantteja reagoidessaan auringonvalossa typen oksidien kanssa.

4 artikla

Kansalliset päästörajat

1. Jäsenvaltioiden on vuoden 2010 loppuun mennessä rajattava vuotuiset kansalliset epäpuhtauspäästönsä rikkidioksidin (SO_2), typen oksidien (NO_x), haihtuvien orgaanisten yhdisteiden (VOC) ja ammoniakin (NH_3) osalta määriin, jotka eivät ylitä liitteessä I vahvistettuja päästörajoja, ottaen huomioon 9 artiklassa tarkoitettujen kertomusten perusteella hyväksytyistä yhteisön toimenpiteistä aiheutuvat muutokset.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että liitteessä I vahvistettuja päästörajoja ei ylitetä yhtenäkään vuonna vuoden 2010 jälkeen.

5 artikla

Ympäristöalan välitavoitteet

Liitteessä I mainittujen kansallisten päästörajojen tarkoituksena on saavuttaa yleisesti ottaen seuraavat ympäristöalan välitavoitteet koko yhteisön osalta vuoteen 2010 mennessä:

a) *Happamoituminen*

Niitä alueita, joilla kriittiset kuormitukset ylittyvät, vähennetään ainakin 50 prosentilla (kussakin ruudukon yksikössä) vuoden 1990 tilanteeseen verrattuna.

b) *Terveyteen vaikuttava altistuminen alailmakehän otsonille*

Ihmisen terveyden kannalta kriittisen tason (AOT 60 = 0) ylittävää alailmakehän otsonikuormitusta vähennetään kahdella kolmasosalla vuoden 1990 tilanteeseen verrattuna kaikissa ruudukon yksiköissä.

▼B

Alailmakehän otsonikuormitus ei lisäksi saa ylittää 2,9 ppm.h:n ehdotonta rajaa missään ruudukon yksikössä.

c) *Kasvillisuuteen vaikuttava altistuminen alailmakehän otsonille*

Viljelykasvien ja osittain luonnonvaraisen kasvillisuuden kannalta kriittisen tason (AOT 40 = 3 ppm.h) ylittävää otsonikuormitusta vähennetään yhdellä kolmasosalla vuoden 1990 tilanteeseen verrattuna kaikissa ruudukon yksiköissä. Alailmakehän otsonikuormitus ei lisäksi saa ylittää 10 ppm.h:n ehdotonta rajaa, 3 ppm.h:n kriittisen tason ylittymisenä ilmaistuna, missään ruudukon yksikössä.

6 artikla

Kansalliset ohjelmat

1. Jäsenvaltioiden on viimeistään 1 päivään lokakuuta 2002 mennessä laadittava ohjelmat 4 artiklassa tarkoitettujen kansallisten epäpuhtauspäästöjen vähentämiseksi asteittain siten, että päästöt ovat vuoteen 2010 mennessä vähintään liitteessä I vahvistettujen kansallisten päästörajojen mukaiset.

2. Kansallisiin ohjelmiin on sisällyttävä tiedot hyväksytyistä ja suunnitelluista politiikoista ja toimenpiteistä sekä määrälliset arviot näiden politiikkojen ja toimenpiteiden vaikutuksista epäpuhtauspäästöihin vuonna 2010. Ennakoitavissa olevat merkittävät muutokset kansallisten päästöjen maantieteellisessä jakaumassa on ilmoitettava.

3. Jäsenvaltioiden on tarvittaessa tarkistettava kansalliset ohjelmansa ja saatettava ne ajan tasalle 1 päivään lokakuuta 2006 mennessä.

4. Jäsenvaltioiden on toimitettava edellä 1, 2 ja 3 kohdan mukaisesti laaditut ohjelmat yleisön ja asianomaisten, esimerkiksi ympäristöalan organisaatioiden saataville. Yleisölle ja organisaatioille tämän kohdan nojalla annettujen tietojen on oltava selkeitä, ymmärrettäviä ja helposti saatavilla.

7 artikla

Päästökartoitukset ja -ennusteet

1. Jäsenvaltioiden on laadittava ja saatettava vuosittain ajan tasalle kansalliset päästökartoitukset ja vuoden 2010 päästöennusteet 4 artiklassa mainittujen epäpuhtauksien osalta.

2. Jäsenvaltioiden on laadittava päästökartoituksensa ja -ennusteensa liitteessä III tarkoitettuja menetelmiä käyttäen.

3. Komissio laatii Euroopan ympäristökeskuksen avustuksella ja yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa sekä niiden toimittamien tietojen perusteella kartoitukset ja ennusteet 4 artiklassa tarkoitetuista epäpuhtauksista. Kartoitusten ja ennusteiden on oltava julkisesti saatavilla.

4. Liitteen III mukaisesti käytettäviä menetelmiä ajan tasalle saatettaessa on noudatettava 13 artiklan 2 kohdassa säädettyä menettelyä.

8 artikla

Jäsenvaltioiden kertomukset

1. Jäsenvaltioiden on vuosittain 31 päivään joulukuuta mennessä toimitettava 7 artiklan mukaisesti laatimansa kansalliset päästökartoitukset ja vuoden 2010 päästöennusteet komissiolle ja Euroopan ympäristökeskukselle. Niiden on toimitettava lopulliset päästökartoitukset viimeksi päättynyttä vuotta edeltävältä vuodelta ja alustavat päästökartoitukset viimeksi päättyneeltä vuodelta. Päästöennusteissa on annettava määräl-

▼B

lisiä tietoja, joilla helpotetaan niiden laatimisessa käytettyjen keskeisten yhteiskunnallistaloudellisten oletusten ymmärtämistä.

2. Jäsenvaltioiden on 31 päivään joulukuuta 2002 mennessä toimitettava komissiolle 6 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti laatimansa ohjelmat.

Jäsenvaltioiden on 31 päivään joulukuuta 2006 mennessä toimitettava komissiolle 6 artiklan 3 kohdan mukaisesti ajan tasalle saattamansa ohjelmat.

3. Komissio toimittaa saamansa kansalliset ohjelmat muille jäsenvaltioille kuukauden kuluessa niiden vastaanottamisesta.

4. Komissio vahvistaa 13 artiklan 2 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen säännökset sen varmistamiseksi, että kansalliset ohjelmat laaditaan yhtenäisellä ja avoimella tavalla.

9 artikla

Komission kertomukset

1. Komissio antaa vuosina 2004 ja 2008 Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen liitteessä I vahvistettujen kansallisten päästörajojen täytäntöönpanossa saavutetusta edistymisestä ja siitä, missä määrin 5 artiklassa asetetut ympäristöalan välitavoitteet todennäköisesti saavutetaan vuoteen 2010 mennessä ja missä määrin 1 artiklassa tarkoitetut pitkän aikavälin tavoitteet voitaisiin saavuttaa vuoteen 2020 mennessä. Kertomuksissa on esitettävä taloudellinen arvio, johon sisältyvät kustannustehokkuus, hyödyt, arvio rajakustannuksista ja -hyödyistä sekä kansallisten päästörajojen täytäntöönpanosta yksittäisille jäsenvaltioille ja toimialoille aiheutuvat yhteiskunnallistaloudelliset vaikutukset. Kertomuksissa on myös tarkasteltava 2 artiklassa määriteltyjä tämän direktiivin soveltamisalaa koskevia rajoituksia ja arvioitava, missä määrin päästöjen lisävähennykset saattavat olla tarpeen 5 artiklassa asetettujen ympäristöalan välitavoitteiden saavuttamiseksi. Niissä on otettava huomioon jäsenvaltioiden 8 artiklan 1 ja 2 kohdan nojalla laatimat kertomukset sekä muun muassa:

a) merkityksellisiä päästölähteitä koskeva uusi yhteisön lainsäädäntö, jossa säädetään päästörajoista ja tuotteita koskevista määräyksistä,

b) parhaiden saatavilla olevien tekniikkojen kehittyminen direktiivin 96/61/EY 16 artiklan mukaisen tietojenvaihdon puitteissa,

c) olemassa olevien suurten polttolaitosten rikkidioksidin ja typen oksidien päästöjen vähentämistä vuoteen 2008 mennessä koskevat tavoitteet, joista jäsenvaltiot ovat ilmoittaneet tiettyjen suurista polttolaitoksista ilmaan joutuvien epäpuhtauspäästöjen rajoittamisesta 23 päivänä lokakuuta 2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/80/EY ([1]) mukaisesti,

d) kolmansien valtioiden päästövähennykset ja niiden sitoumukset päästöjen vähentämiseksi sekä erityisesti jäsenyyttä hakeneissa ehdokasvaltioissa toteutettavat toimenpiteet, ja mahdollisuudet päästöjen lisävähennyksiin yhteisön läheisyydessä sijaitsevilla alueilla,

e) laivojen ja ilma-alusten päästöjä koskeva uusi yhteisön lainsäädäntö ja kansainväliset määräykset,

f) liikenteen kehittyminen ja liikenteen päästöjen rajoittamiseen liittyvät lisätoimet,

g) kehitys maataloudessa, uudet kotieläintuotantoa koskevat ennusteet sekä maatalouden päästöjen vähentämismenetelmien tehostaminen,

h) jäsenvaltion energiamarkkinoilla tapahtuneet merkittävät muutokset ja uudet ennusteet, jotka johtuvat jäsenvaltioiden toteuttamista toi-

([1]) Katso tämän virallisen lehden s. 1.

▼B

mista ilmaston muutosta koskevien kansainvälisten sitoumustensa noudattamiseksi,

i) arvio kriittisten kuormitusten nykyisistä ja ennustetuista ylittymisistä ja alailmakehän otsonia koskevat WHO:n ohjearvot,

j) mahdollisuus yksilöidä ehdotettu maaperän rehevöitymisen vähentämistä koskeva välitavoite,

k) uusi tekniikan ja tieteen alan tieto, mukaan lukien arvio epävarmuustekijöistä, jotka liittyvät:

i) kansallisiin päästöselvityksiin;

ii) viitetietojen syöttöön;

iii) tietoihin epäpuhtauksien valtiosta toiseen tapahtuvasta kaukokulkeutumisesta ja laskeutumisesta;

iv) kriittisiin kuormituksiin ja kriittisiin tasoihin;

v) käytettyyn malliin sekä

arvio näistä tekijöistä aiheutuvasta epävarmuudesta, joka koskee 5 artiklassa mainittujen ympäristöalan välitavoitteiden saavuttamisen edellyttämiä kansallisia päästörajoja.

l) mahdollinen tarve välttää aiheuttamasta yksittäisille jäsenvaltioille liiallisia kustannuksia,

m) mallilaskelmien vertailu happamoitumista, rehevöitymistä ja alailmakehän otsonia koskeviin havaintoihin mallien parantamiseksi,

n) tarvittaessa asianomaisten taloudellisten välineiden mahdollinen käyttö.

2. Komissio antaa vuonna 2012 Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen liitteen I mukaisten päästörajojen noudattamisesta ja edistymisestä 5 artiklassa esitettyjen ympäristöalan välitavoitteiden sekä 1 artiklassa tarkoitettujen pitkän aikavälin tavoitteiden osalta. Kertomuksessa otetaan huomioon jäsenvaltioiden 8 artiklan 1 ja 2 kohdan nojalla toimittamat kertomukset sekä 1 kohdan a—n alakohdassa mainitut seikat.

10 artikla

Uudelleenarviointi

1. Edellä 9 artiklassa tarkoitetuissa kertomuksissa otetaan huomioon 1 kohdassa luetellut tekijät. Komissio arvioi kunkin kertomuksen valmistelun yhteydessä tämän direktiivin uudelleen ottaen huomioon mainitut tekijät, edistymisen päästörajojen saavuttamisessa vuoteen 2010 mennessä, tieteen ja tekniikan kehityksen, tämän direktiivin välitavoitteiden ja kriittisten kuormitusten ja tasojen ylittymättä jäämistä koskevien pitkän aikavälin tavoitteiden saavuttamisessa vallitsevan tilanteen sekä ilman laatua koskevat WHO:n ohjearvot.

2. Vuonna 2004 suoritettavassa uudelleenarvioinnissa on tarkasteltava liitteessä II koko yhteisölle asetettuja ohjeellisia päästörajoja. Näiden ohjeellisten päästörajojen arviointi on otettava huomioon analysoitaessa uusia kustannustehokkaita toimia, joihin voidaan ryhtyä kaikkien merkittävien epäpuhtauspäästöjen vähentämiseksi, jolloin tavoitteena on saavuttaa 5 artiklassa tarkoitetut ympäristöalan välitavoitteet koko yhteisössä vuoteen 2010 mennessä.

3. Kaikkiin uudelleenarviointeihin on sisällytettävä kehittyneimpien mallien perusteella ja parhaita saatavilla olevia tietoja käyttäen suoritettuja lisätutkimuksia kansallisten päästörajojen arvioiduista kustannuksista ja hyödyistä ja rajaten epävarmuustekijät mahdollisimman vähiin sekä ottaen huomioon myös Euroopan unionin laajentumisen edistymi-

▼B

nen ja vaihtoehtoisten menetelmien ansiot sekä 9 artiklassa luetellut tekijät.

4. Komissio tutkii edelleen tarvetta kehittää sellaisia asiaan eniten vaikuttavia talouden aloja ja tuotteita koskevia yhdenmukaisia yhteisön toimenpiteitä, jotka vaikuttavat happamoitumiseen, rehevöitymiseen ja alailmakehän otsonin muodostumiseen, kilpailun vääristymisen välttämiseksi sekä ottaen huomioon toimien toteuttamisesta aiheutuvien hyötyjen ja kustannusten välisen tasapainon, sanotun kuitenkaan rajoittamatta direktiivin 96/61/EY 18 artiklan soveltamista.

5. Edellä 9 artiklassa tarkoitetut kertomukset sisältävät tarvittaessa ehdotuksia:

a) liitteessä I olevien kansallisten päästörajojen muuttamiseksi 5 artiklassa tarkoitettujen ympäristöalan välitavoitteiden saavuttamiseksi ja/tai ehdotuksia näiden ympäristöalan välitavoitteiden muuttamiseksi;

b) päästöjen mahdolliseksi edelleen rajoittamiseksi direktiivin pitkän aikavälin tavoitteiden saavuttamiseksi mieluiten vuoteen 2020 mennessä;

c) ehdotuksia päästörajojen noudattamisen varmistamiseksi.

11 artikla

Yhteistyö kolmansien maiden kanssa

Direktiivin 1 artiklassa vahvistetun tavoitteen saavuttamiseksi komissio ja tarvittaessa jäsenvaltiot jatkavat kahden- ja monenvälistä yhteistyötä kolmansien maiden ja asianomaisten kansainvälisten organisaatioiden, esimerkiksi Yhdistyneiden Kansakuntien Euroopan talouskomission (UNECE), Kansainvälisen merenkulkujärjestön (IMO) ja Kansainvälisen siviili- ja ilmailujärjestön (ICAO), kanssa tekniikan ja tieteellisen tutkimuksen ja kehityksen alalla muun muassa tietojenvaihdon myötä ja tarkoituksin parantaa edellytyksiä päästöjen vähentämisen helpottamiseksi, sanotun kuitenkaan rajoittamatta perustamissopimuksen 300 artiklan soveltamista.

12 artikla

Meriliikenteen ja ilma-alusten päästöjä koskevat kertomukset

1. Komissio laatii vuoden 2002 loppuun mennessä Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen siitä, missä määrin kansainvälisen meriliikenteen päästöt aiheuttavat yhteisössä happamoitumista, rehevöitymistä ja alailmakehän otsonin muodostumista.

2. Komissio laatii vuoden 2004 loppuun mennessä Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen siitä, missä määrin ilma-alusten muut kuin laskeutumis- ja lentoonlähtöjakson aikana syntyvät päästöt aiheuttavat yhteisössä happamoitumista, rehevöitymistä ja alailmakehän otsonin muodostumista.

3. Kussakin kertomuksessa on määritettävä ohjelma, joka koskee kansainvälisellä tasolla ja yhteisön tasolla kyseisen alan päästöjen vähentämiseksi tarvittaessa toteutettavia toimia ja muodostaa perustan Euroopan parlamentin ja neuvoston myöhemmälle asian käsittelylle.

13 artikla

Komitea

1. Komissiota avustaa direktiivin 96/62/EY 12 artiklassa perustettu komitea, jäljempänä ”komitea”.

▼B

2. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 4 ja 7 artiklaa, ottaen huomioon sen 8 artiklan säännökset.

Päätöksen 1999/468/EY 4 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu määräaika vahvistetaan kolmeksi kuukaudeksi.

3. Komitea vahvistaa työjärjestyksensä.

14 artikla

Seuraamukset

Jäsenvaltioiden on vahvistettava tämän direktiivin nojalla annettujen kansallisten säännösten rikkomiseen sovellettavat seuraamukset. Seuraamusten on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

15 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan ennen 27 päivää marraskuuta 2002. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle kirjallisina ne keskeiset kansalliset säännökset, jotka ne ovat antaneet tai antavat tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä.

16 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

17 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

▼M1

LIITE I

Vuoteen 2010 mennessä saavutettavat kansalliset päästörajat SO_2:n, NO_x:n, VOC:n ja NH_3:n osalta (1)

Maa	SO_2 kilotonnia	NO_x kilotonnia	VOC kilotonnia	NH_3 kilotonnia
Belgia	99	176	139	74
Bulgaria (2)	836	247	175	108
Tšekin tasavalta	265	286	220	80
Tanska	55	127	85	69
Saksa	520	1 051	995	550
Viro	100	60	49	29
Kreikka	523	344	261	73
Espanja	746	847	662	353
Ranska	375	810	1 050	780
Irlanti	42	65	55	116
Italia	475	990	1 159	419
Kypros	39	23	14	09
Latvia	101	61	136	44
Liettua	145	110	92	84
Luxemburg	4	11	9	7
Unkari	500	198	137	90
Malta	9	8	12	3
Alankomaat	50	260	185	128
Itävalta	39	103	159	66
Puola	1 397	879	800	468
Portugali	160	250	180	90
Romania (2)	918	437	523	210
Slovenia	27	45	40	20
Slovakia	110	130	140	39
Suomi	110	170	130	31
Ruotsi	67	148	241	57
Yhdistynyt kuningaskunta	585	1 167	1 200	297
EY 27	8 297	9 003	8 848	4 294

(1) Näitä kansallisia päästörajoja vahvistettaessa tavoitteena on pidetty 5 artiklassa säädettyjen ympäristöalan välitavoitteiden saavuttamista yleisesti ottaen. Tavoitteiden saavuttamisen ansiosta maaperän rehevöitymisen odotetaan vähenevän siinä määrin, että sellaiset yhteisön alueet, joilla typpiravinnelaskeumat ylittävät kriittiset kuormitukset, saadaan vähenemään noin 30 prosenttia vuoden 1990 tilanteeseen verrattuna.

(2) Nämä kansalliset päästörajat ovat tilapäisiä eivätkä ne rajoita tämän direktiivin 10 artiklan mukaista uudelleenarviointia, joka on tarkoitus saada päätökseen vuonna 2008.

▼B

LIITE II

Päästörajat SO_2, NO_x ja VOC (tuhatta tonnia)

▼M1

	SO_2 kilotonnia	NO_x kilotonnia	VOC kilotonnia
EY 27 ([1])	7 832	8 180	7 585

([1]) Nämä kansalliset päästörajat ovat tilapäisiä eivätkä ne rajoita tämän direktiivin 10 artiklan mukaista uudelleenarviointia, joka on tarkoitus saada päätökseen vuonna 2008.

▼B

Näillä päästörajoilla pyritään saavuttamaan 5 artiklassa tarkoitetut ympäristöalan välitavoitteet koko yhteisössä vuoteen 2010 mennessä.

▼B

LIITE III

Menetelmä päästökartoitusten ja -ennusteiden laatimiseksi

Jäsenvaltioiden on käytettävä päästökartoituksia ja -ennusteita laatiessaan valtiosta toiseen tapahtuvasta ilman epäpuhtauksien kaukokulkeutumisesta tehdyn yleissopimuksen perusteella sovittuja menetelmiä, ja niiden edellytetään noudattavan EMEPin ja CORINAIRin (*) yhteistä ohjeistoa.

(*) Euroopan ympäristökeskuksen ilmanpäästökartoitus.